

„Ja, saadan!“ sagde hun saa og fortsatte sin Gang. „Jeg vil altsaa sige . . . Nervesympati imellem to Mennesker, dermed mener jeg, at alt, hvad disse to Personer ser, oplever, hører, læser o. s. v., gør et ensartet Indtryk paa dem bægge. Synet af et Landskab f. Eks. eller Nydelsen af et Musikstykke maa hensætte dem i samme Stemning, maa ikke virke oplivende paa den ene og gøre den anden melankolsk. Udtrykker jeg mig ikke klart? . . . Alle Livets mangfoldige Begivenheder, lige fra de ubetydeligste som f. Eks. et Uheld med en Tallerken, der gaar itu, indtil de store, skæbnesvangre — sorgelige eller glædelige — Tilskikkelser, maa indvirke ens paa bæggens Følelser, bringe deres Nerver i samme Art og Grad af Bevægelse. Altsaa — med andre Ord . . . Betingelsen for, at der mellem to Mennesker kunde opstaa, hvad de Gamle kaldte „Hjerternes Harmoni“, skulde efter denne antikverede Betragtningmaade være den, at deres Nerver havde samme Art af Modtagelighed, var lige ømfindtlige overfor visse Indtryk, lige upaavirkelige overfor andre. — Beundrer De ikke min Logik? — — Men Arten og Graden af vore Nerves Modtagelighed,“ vedblev hun, da Emanuel stadig intet svarede, „er Resultatet af vor Opdragelse, af vor Omgang, vor Beskæftigelse, vor Læsning . . . ja ikke alene af vor egen men af vore Forældres, vore Bedsteforældres og alle vore Forfædres op i mange Led, ikke sandt? De vil nu forstaa — —“

„Fortræffeligt!“ afbrød Emanuel hende, idet han med et stort Smil løftede Hovedet. „Jeg forstaa nu, at Betingelsen for, at et Menneske skal blive fuldkommen lykkeligt med et andet, er den, at dette andet Menneske er ham lig paa alle Punkter; det vil sige, at det maa have haft samme Opdragelse og samme Omgang, og desuden helst samme Fader, samme Moder, samme Søkende og samme Forfædre op i mange Led . . . med andre Ord, at det maa være ham selv! Ja,